

POSTANOWIENIE

Dnia 14 listopada 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Ryszard Witkowski

w sprawie **M. S.** ,
skazanego za czyn z art. 156 § 3 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.,
po rozpoznaniu w Izbie Karnej, na posiedzeniu w dniu 14 listopada 2024 r.,
wniosku skazanego o wznowienie postępowania
zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Krakowie
z 11 maja 2022 r. sygn. akt II AKa 85/22,
utrzymującym w mocy wyrok Sądu Okręgowego w Kielcach
z 30 listopada 2021 r. sygn. akt III K 156/21,
na podstawie art. 545 § 3 k.p.k.

p o s t a n o w i ł:

**odmówić przyjęcia wniosku M. S. wobec jego oczywistej
bezzasadności.**

UZASADNIENIE

Sąd Najwyższy rozpoznał wniosek skazanego M.S. o wznowienie postępowania w sprawie zakończonej prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Krakowie z 11 maja 2022 r. sygn. akt II AKa 85/22, utrzymującym w mocy wyrok Sądu Okręgowego w Kielcach z 30 listopada 2021 r. sygn. akt III K 156/21. Przedmiotowe postępowanie zakończone zostało prawomocnym

postanowieniem Sądu Najwyższego z 7 marca 2024 r. sygn. akt III KO 91/23 o oddaleniu wniosku.

Pismem z 25 marca 2024 r. skazany M.S. wystąpił za pośrednictwem Ministra Sprawiedliwości – Prokuratora Generalnego z kolejnym wnioskiem o wznowienie powyższego postępowania. Analiza treści tego osobistego wniosku skazanego wskazuje, iż zawiera ono powtórzenie żądania oraz argumentacji, które były przedmiotem postępowania w sprawie III KO 91/23, zainicjowanego przez wyznaczonego skazanemu z urzędu zarządzeniem z 6 października 2023 r. wnioskiem o wznowienie postępowania na podstawie art. 540 § 1 pkt 2 lit. a k.p.k., a w którym domagał się uchylecia wyroków sądów obu instancji i przekazania sprawy Sądowi Okręgowemu w Kielcach do ponownego rozpoznania, wskazując, iż w sprawie pojawił się nowy dowód w rozumieniu art. 540 § 1 pkt 2 k.p.k. w osobie świadka R.K., który winien być przesłuchany na okoliczność listu wysłanego do skazanego M. S. , z którego ma wynikać, że świadek R. B. składała w tej sprawie fałszywe zeznania, uzgadniała treść swoich zeznań z innym świadkiem w sprawie, co podważa ustalenia o winie i sprawstwie skazanego M. S. .

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Z uwagi na oczywistą bezzasadność złożonego przez skazanego wniosku o wznowienie postępowania należało – zgodnie z treścią art. 545 § 3 k.p.k. - odmówić jego przyjęcia. Przepis powyższy obliuguje do przeprowadzenia w pierwszej kolejności kontroli wniosku złożonego przez stronę w aspekcie swoistego prawdopodobieństwa wystąpienia podstaw wznowieniowych. Jeżeli nawet bez pogłębionego badania widoczny jest ich brak, wówczas taki wniosek nie może implikować dalszych czynności zmierzających do merytorycznego rozpoznania. Tymczasem skazany w piśmie z 25 marca 2024 r. ponownie zażądał przesłuchania powtórnie R. K. wskazanego jako nowy dowód w sprawie, którego zeznania miałyby podważyć prawdziwość zeznań przesłuchanych świadków, w szczególności R. B. , która składała w tej sprawie fałszywe zeznania, uzgadniając ich treść z innym świadkiem w sprawie, co w ocenie wnioskodawcy podważa ustalenia o jego winie i sprawstwie skazanego przypisanego mu przestępstwa.

Jednocześnie kwestionując obiektywizm sędziów, wskazał również na konieczność ponownej analizy innych dowodów, w tym dokumentów znajdujących się w aktach sprawy, chociażby opinii Instytutu Naukowego Pracowni Ekspertyz Sądowo-Lekarskich Katedry i Zakładu Medycyny Sądowej CMUJ. Nadal jednak przedstawione dowody nie spełniają wymogów z art. 540 § 1 pkt 2 k.p.k., co wyklucza możliwość ich rozpatrywania przez pryzmat podstaw do wznowienia postępowania. Zaznaczyć bowiem trzeba, że wniosek o wznowienie postępowania jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia, którego podstawy zostały ustawowo skatalogowane (art. 540-540bk.p.k.), a postępowanie wznowieniowe sprowadza się wyłącznie do ich badania. Za skuteczny nie mógł być zatem uznany wniosek dążący do wzruszenia w nadzwyczajnym trybie prawomocnego wyroku, sprowadzający do kwestionowania przyjętych przez sądy ustaleń faktycznych i wspierających je dowodów. W ramach postępowania o wznowienie procedowanie w tej materii nie jest już dopuszczalne. Przedmiotem rozstrzygnięcia nie jest wszak kwestia odpowiedzialności karnej skazanego, której dotyczy prawomocne orzeczenie kończące postępowanie sądowe. Postępowanie wznowieniowe nie może stanowić powtórzenia postępowania apelacyjnego i nie jest swego rodzaju „trzecią instancją”, mającą służyć kolejnemu weryfikowaniu poprawności orzeczeń zapadłych w sądach pierwszej i drugiej instancji.

Oceniając wniosek z uwzględnieniem powyższego, jego oczywista bezzasadność jawiła się na pierwszy rzut oka, gdyż poza prezentacją pozostającej w opozycji do ustaleń przyjętych za podstawę skazania interpretacji poszczególnych dowodów i negowaniem własnego sprawstwa nie zostały w nim podniesione żadne okoliczności, które mogłyby być ewentualną podstawą do rozpatrywania w kontekście przesłanek wznowieniowych. Co więcej, okoliczności wskazane we wniosku nie stanowiły dla Sądu Najwyższego novum, gdyż były już uprzednio procedowane w postępowaniu wznowieniowym zainicjowanym pismem z 21 lipca 2023 r. pokrywającym się w warstwie argumentacyjnej.

W tym stanie rzeczy stosownie do treści art. 545 § 3 k.p.k., który wprost stanowi, że jednym z reprezentatywnych przypadków oczywistej bezzasadności wniosku, obligującej do pozostawienia go bez rozpoznania, jest odwołanie się do

okoliczności, które były już rozpoznawane w uprzednim tego typu postępowaniu i nie dowiodły istnienia podstaw wznowieniowych, należało odmówić przyjęcia tak skonstruowanego wniosku (zob. postanowienia SN: z 21 czerwca 2016 r. sygn. akt V KO 44/16; z 30 marca 2017 r. sygn. akt V KO 6/17; z 6 marca 2018 r. sygn. akt V KO 5/18; z 5 lipca 2018 r. sygn. akt V KO 50/18; z 28 listopada 2018 r. sygn. akt V KO 78/18; z 24 czerwca 2019 r. sygn. akt V KO 42/19; z 18 listopada 2019 r. sygn. akt V KO 80/19; z 27 lutego 2020 r. sygn. akt V KO 17/20; z 15 października 2020 r. sygn. akt V KO 92/20; z 27 kwietnia 2022 r. sygn. akt V KO 62/21; zarządzenie z 14 września 2017 r. sygn. akt V KO 67/17).

[J.J.]

[ał]